

Arrest

nr. 148 855 van 30 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kind X

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kind X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 24 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 december 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 juni 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.04.2011 werd ingediend door :

[...]

+ minderjarig kind

[...]

nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat het onmogelijks is voor haar om in het land van herkomst een machtiging tot verblijf aan te vragen door de uitzichtloze toestand, en er een gevaar zou zijn voor de fysieke en psychische integriteit van haar kind gezien dat er elementaire voorzieningen zouden ontbreken, doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene het land van herkomst verlaten heeft wegens problemen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

De elementen van integratie (betrokkene zou werkbereid zijn) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

o Betrokkene toont niet aan sedert wanneer zij in België is.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Zij licht het middel toe als volgt:

“Verzoekster is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 8 EVRM.

Een vreemdelinge verplichten tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.R.M slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken.

Het is dus belangrijk dat de overheid aantoont dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdelinge op de eerbiediging van haar privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoekster heeft geen enkel contact meer met haar land van herkomst. Een terugkeer naar haar land van herkomst, zou een serieuze stap terug zijn. Verzoeker kan daar immers niet terug vallen op haar ouders of familieleden. Haar partner en schoonfamilie verblijven immers eveneens in België. Zij is bovendien in België op 04.02.2012 bevallen van haar een kindje Z.A..

Verzoekster beroept zich op art. 8 EVRM Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven.

Verzoekster heeft ook een nieuwe partner die vader is van haar kind, namelijk de heer G.S. geboren te Joegoslavië op 22.02.1973 met de Kosovaarse nationaliteit (N.N. 0.483.570).

Indien verzoekster zou gedwongen worden terug te keren naar haar land van herkomst zou zij gescheiden worden van haar partner en kinderen.

Een inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dient vooreerst voorzien te worden in de wet, maar tevens dient dit te beantwoorden aan één van de doelstellingen, zoals bepaald in art 8 E.V.R.M. Tenslotte dient dit noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving.

Deze voorwaarden zijn niet vervuld, indien de inmenging voortvloeit uit een maatregel van verwijdering van het grondgebied van en vreemdeling, die met zijn land van herkomst een andere band heeft dan zijn nationaliteit en wanneer de verwijdering de eenheid van het gezin in het gedrang kan brengen. (Hof Mensenrechten, 26 maart 1992, Beljoud / Frankrijk, J.dr. Jeun. 1992, afl. 117,58; T.V.R. 1992, afl. 66,314, noot S. Parmentier)".

2.1.2. Verzoekster beargumenteerde de ontvankelijkheid van haar aanvraag als volgt:

“NOPENS DE ONTVANKELIJKHEID VAN DE AANVRAAG

De verzoekster én haar kind(je) beschikken elk over een internationaal Macedonisch paspoort -zie bijlage stukken 1 & 2. Daardoor staan de identiteiten van verzoekster en haar kindje vast en zijn deze onbetwistbaar.

Waar de koerswijziging op het stuk van regularisatie van de regering thans de nadruk legt op het HUMANITAIRE ASPECT, en weg gegaan is van louter formalistische aspecten, moet in deze vastgesteld worden dat de situatie van de verzoekster ZEER PRECAIR en PRANGEND is, waardoor zij in aanmerking komt voor regularisatie, en machtiging tot lang verblijf in het Rijk.

Het is materieel totaal onmogelijk, en nog minder verantwoord voor de verzoekster om in haar thuisland een machtiging tot lang verblijf te verzoeken gezien wegens de totaal uitzichtloze toestand, de fysieke en psychische integriteit van haar klein kind er in groot gevaar was, want alle elementaire voorzieningen ter plaatse ontbraken.

Derhalve dient onderhavige regularisatie aanvraag te worden ONTVANKELIJK en TOELAATBAAR verklaard.”

2.1.3. In eerste instantie moet worden vastgesteld dat zij zich op geen enkel moment heeft beroepen op een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM –ook niet wat betreft de door haar aangebrachte gegrondheid van de aanvraag.

2.1.4. Verder blijkt dat verzoekster in haar aanvraag evenmin heeft aangegeven dat zij geen enkel contact meer heeft in haar land van herkomst, dat zij daar niet kan terugvallen op haar ouders of familieleden, en al evenmin dat haar nieuwe partner en schoonfamilie in België verblijven. Zij kan de verwerende partij dus niet ten kwade duiden hierover niet uitdrukkelijk te hebben gemotiveerd, nu het haar toekomt om in een aanvraag om regularisatie al die elementen onder de aandacht te brengen van het bestuur die volgens haar die aanvraag rechtvaardigen. Zo zij dus de mening was toegedaan dat haar nieuwe relatie de bescherming verdiende die artikel 8 van het EVRM voorziet, dan kon van haar worden verwacht dat zij minstens op het bestaan ervan zou hebben gewezen.

2.1.5. Voorts blijkt uit de aanvraag evenmin dat verzoekster ten tijde van het indienen ervan zwanger was, zodat de verwerende partij niet bekend was met dit gegeven en ermee geen rekening kon houden. Met andere woorden: aangezien verzoekster in haar aanvraag geen elementen bijbracht die zouden kunnen wijzen op een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM niettegenstaande zij daartoe de mogelijkheid had, kan de verwerende partij niet worden verweten hierover niet te hebben gemotiveerd. Zij kan de thans in het verzoekschrift aangehaalde elementen niet voor de eerste keer inroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het

ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Daarenboven blijkt zij geen enkel bewijs bij te brengen van het feit dat zij daadwerkelijk een relatie heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM, laat staan dat zij van haar vermeende nieuwe partner en kinderen zou worden gescheiden door de thans bestreden beslissing.

2.1.6. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt als volgt geadstrueerd:

Artikel 9bis stelt als algemene regel dat de vreemdeling in principe "buitengewone omstandigheden" moet aantonen die rechtvaardigen waarom de aanvraag voor een machtiging tot verblijf wordt ingediend in België en niet bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland.

Daarmee wordt bedoeld dat de vreemdeling in zijn verzoekschrift moet rechtvaardigen waarom de aanvraag voor een machtiging tot verblijf wordt ingediend in België en waarom de aanvraag "onmogelijk of bijzonder moeilijk" kan ingediend worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst of het land waar de vreemdeling een vast verblijf heeft.

De dienst vreemdelingenzaken heeft in haar bestreden beslissing ten onrechte geoordeeld dat er geen sprake kan zijn van buitengewone omstandigheden. Verzoekster verwijst naar de uitzonderingen op art. 9 bis van de wet zijnde : wanneer er buitengewone omstandigheden zijn die het indienen van de aanvraag via de gewone procedure in het land van herkomst of in het land waar de vreemdeling gemachtigd is tot verblijf onmogelijk maken.

Verzoekster wijst vooreerst op de prangende humanitaire situatie. Het is voor haar onmogelijk om een machtiging tot verblijf aan te vragen in haar land van herkomst door de uitzichtloze toestand. Er is een gevaar voor de fysieke en psychische integriteit van haar kinderen gezien de elementaire voorzieningen ontbreken in haar land van herkomst. Zij heeft geen woning in haar land van herkomst en kan op geen enkele manier terugvallen op familieleden of vrienden.

Zie :

<http://www.rijksoverheid.nl/documenten-en-publicaties/ambtsberichten/2009/06/23/kosovo-2009-0623.html>

Roma vormen tezamen met de etnische Serviërs de meest kwetsbare groep in Kosovo. Dit komt met name door de slechte sociaaleconomische omstandigheden waarin zij verkeren. Veel Roma zijn nooit geregistreerd als inwoner van Kosovo, waardoor zij geen toegang hebben tot administratieve en sociale diensten zoals gezondheidszorg en onderwijs. Daarnaast maken zij, met name vanwege hun gebrekkige kennis van de Albanese taal, minder kans op de arbeidsmarkt.

De situatie in Macedonië is vergelijkbaar met deze in KOSOVO zodanig dat bovenstaand artikel ook van toepassing is op verzoekster.

Verzoekster is bovendien op 04.02.2012 moeder geworden van een tweede kindje. Gelet op de zeer jonge leeftijd van het kind is het niet aangewezen dat verzoekster dergelijke ondernemingen opzet om een aanvraag te doen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Indien verzoekster verplicht zou worden terug te reizen naar Macedonië zou zij gescheiden worden van haar partner, de Heer S. en haar kinderen. Verzoekster wijst erop dat ook haar partner thans op een legale manier nog in België verblijft. Hij heeft een attest van immatriculatie. Er zijn nog procedures hangende op zijn naam."

2.2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

2.2.3. Met de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoekster om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld. Het past dan ook om de vermeende schending te onderzoeken in het licht van de toegepaste wettelijke bepaling.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.2.4. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij genoegzaam kon oordelen of verzoekster afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

2.2.5. Verzoekster lijkt er volledig aan voorbij te gaan dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat, hoewel zij in haar aanvraag beweerde dat het onmogelijk is voor haar om in haar land van herkomst een machtiging tot verblijf aan te vragen door de uitzichtloze toestand en dat er een gevaar zou zijn voor de fysieke en psychische integriteit van haar kind aangezien elementaire voorzieningen zouden ontbreken, zij geen bewijzen voorlegt om deze beweringen te staven. In de mate dat verzoekster thans een uittreksel uit een rapport citeert om één en ander aannemelijk pogen te maken, moet erop worden gewezen dat zij dit niet heeft gedaan ten tijde van haar aanvraag, zodat ter zake moet worden verwezen naar hetgeen onder punt * werd gesteld. De vaststelling van de verwerende partij dat verzoekster zich vergenoegt met niet ondersteunde beweringen blijft derhalve onverminderd overeind. Ten overvloed

moet er overigens op worden gewezen dat niet valt in te zien hoe de verwijzing naar de situatie in Kosovo dienstig kan zijn voor verzoekster, die de Macedonische nationaliteit heeft. De weerom loutere bewering dat de situatie in beide landen vergelijkbaar is volstaat uiteraard op geen enkele wijze.

2.2.6. Verder, waar verzoekster verwijst naar haar nieuwe partner en tweede kind, kan voornamelijk worden gewezen naar hetgeen bij de bespreking van het eerste middel reeds werd gesteld. Deze elementen werden door verzoekster niet aangebracht in haar aanvraag of enige actualisatie ervan, zodat de verwerende partij niet kan worden verweten er geen rekening mee te hebben gehouden.

2.2.7. Een schending van de materiële motiveringsplicht is derhalve niet aannemelijk gemaakt.

2.2.8. Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS